No. 65. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 31 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, den [illegible] Mei. [illegible] van moord en plundering heeft zich alhier heden opgedaan. Geen verontwaardiging meer tegen *Ferdinand*; haat, bloedige haat bezielt de bevolking tegen hem, die zijne eigene hoofdstad in een bloedbad en puinhoop heeft herschapen.

De oorzaak van deze gebeurtenis lag in de weigering van de afgevaardigden, om den vorm van den eed, welken *Ferdinand* hun had voorgeschreven, goed te keuren. Dezelve was niet in overeenstemming met de concessien van 3. April. De nat. garde spoorde daarop de vergadering tot volharding aan, waarom de koning alhoewel hij het voorstel aannam, om den eed naar den wil der Kamer te wijzigen, de troepen deed uitrukken. De afgevaardigden waren daardoor in den waan, dat de koning hen door magt van troepen wilde dwingen, en riepen tegen middernacht de nat. garde ter hulpe, die in alle kwartieren alarm sloeg, en overal barricades opwierp. De koning ontving de tijding van het opwerpen der barricades door de nat. garde met schrik, en deed de troepen weder inrukken, terwijl hij de kamer deed weten, dat dezelve geopend zou worden, zonder dat de leden den eed aflegden. De nat. garde echter weigerde de barricades te vernietigen, zoo niet de kamer der pairs werd ontbonden, de forteressen afgebroken en de troepen uit de stad werden gezonden. Tegen acht ure trokken de troepen weder de plaats van het paleis op, en werden de Zwitsers voor het kasteel geplaatst.

Alle bewegingen waren dus rustig afgeloopen, toen een ongeluk de gansche stad in beweging bragt. Een nat. garde, viel van eene barricade, waardoor zijn geweer, dat geladen was, afging. De nat. gardes, achter de barricade gelegerd, meenden, dat dit schot van de Zwitsers kwam, en gaven daarom op dezen vuur. De Zwitsers beantwoordden het, en weldra was het gevecht zoo hevig, dat er aan geen stuiten meer te denken viel. De weinige amunitie, bij de nat. garde voorhanden, maakte, dat dezen al spoedig in de huizen terugtrokken, en daaruit op de Zwitsers, die door de koninklijke garde en het geschut werden bijgestaan, huisraad, en al wat hen voorhanden lag, wierpen. In de straten Largo-del-Castello en Toledo werden de barricades door een krachtig kanonvuur vernield. Maar ook bij de troepen was weinig krijgsvoorraad, zoo dat men overal meer handgemeen werd. De moord en vernieling nam daarop een aanvang. De huizen werden opengebroken, en al, wat daarin werd gevonden, werd geroofd of vernield en de menschen werden vermoord. Uit de meeste ramen zag men lijken van mannen, vrouwen en kinderen werpen, terwijl die huizen, welke geplunderd waren, veelal eene roof der vlammen werden. De huizen, welke niet open te breken waren, werden met geschut opengeschoten. De roode werd op de forten gestoken, als een teeken, dat de stad in staat van beleg was verklaard.

Tegen 7 ure liepen de Lazzaroni met roode vlaggen door de stad, roepende: „*Leve de koning!*" want ook zij, die altijd de partij des volks hadden gekozen, streden thans met de soldaten, om vrij te kunnen plunderen.

Twee honderd Franschen vlugtten aan boord van het fransche eskader, onder admiraal *Baudin*; doch deze zond hen spoedig in de stad terug, op dat zij op alle plaatsen in zijn naam zouden verkondigen dat: „wanneer de koning niet binnen 3 uren voor alle huizen, door Franschen bewoond, wachten deed plaatsen, hij 600 man zou doen ontschepen, om de Franschen te beschermen, en dat het fransche eskader een toevlugtsoord voor allen was, om het even tot welke natie men behoorde." Van dit eerste berigt werd een afschrift aan den president van den raad der ministers gezonden.

Het fransche escader heeft zich daarop voor het paleis geplaatst, en dit zal, zoo men hoopt, den koning beletten verdere vruchten van zijne overwinning te genieten.

De gevangenissen zijn opgevuld. Het ministerie heeft deszelfs ontslag gevraagd, en een nieuw kabinet heeft zich reeds om den koning vereenigd. Men begrijpt, dat dit thans alleen uit mannen bestaat, welke het met den koning eens zijn.

Men zegt, dat de Soldaten op Napels trekken, en dat men binnen weinig dagen een algemeene opstand in de provincien tegen den Koning verwacht. De Kamer is ontbonden. Verscheidenen edelen en burgers zijn gevat en onmiddelijk doodgeschoten. Onder deze telt men den prins *Cirillo* met zijn twee zonen, de een 14. de andere 19 jaren oud.

Men zegt, dat 300 Zwitsers gevallen zijn, en onder dezen 20 officieren.

NAPELS, den 18. Mei. De verwoesting en plundering der stad waren aan de troepen en aan de Lazzaroni toevertrouwd. De verschrikkelijkste tooneelen zijn er daarom voorgevallen. De nat. garde heeft zich heldhaftig geweerd; doch, aangevallen door 4 regementen en de artillerie, hebben zij voor de overmagt moeten bukken.

De koning heeft doen afkondigen, dat hij de ongelukkige voorvallen, welke plaats hebben gehad, betreurt, waarvan de nat. garde alleen de schuld heeft. Hij belooft, de constitutie te zullen handhaven, en een nieuwe burgerwacht op te rigten, alsmede de kamer eerstdaags bijeen te zullen roepen.

De stad is rustig, of liever, in staat van beleg. De troepen trekken gedeeltelijk op Calabrië, hetwelk, naar men zegt, in opstand is, en welker inwoners zich gereed maken op Napels te trekken. De Lazzaroni doorloopen nog steeds de stad, met witte vlaggen, onder het geroep van „*Leve de Koning.*"

Het nieuwe ministerie boezemt geen vertrouwen in. Men zegt, dat de admiraal *Baudin* eene som van 800,000 francs heeft gevorderd tot schadevergoeding voor de Fransche inwoners te Napels.

— Het getal dooden wordt nog uiteenloopend opgegeven. Het paleis Gravina, nagenoeg het schoonste der stad, was eene hoofdvesting voor de nat. gardes. Ruim 300 verdedigden hetzelve. Hunne moed wordt des te meer geroemd, dewijl zij zich tegenover de Zwitsers bevonden, welk korps zoowel uitmuntte door discipline als moed, en van beiden de beste bewijzen in deze zaak gegeven heeft. De luit. kolonel, een kapitein en verscheidene officieren van dat reg. zijn gesneuveld.

De soldaten schijnen verre weg de meeste gesneuvelden te hebben. Van de zijde der burgers zijn het meest onschuldigen gedood. De Napolitaansche vrouwen hebben op vele plaatsen met moed deel aan het gevecht genomen. Onderanderen heeft eene vrouw drie soldaten gedood. Ook de generaal *Statella* is door eene vrouw getroffen. De gendarmen hebben alle huizen, waarin zich liberalen vergaderden, in brand gestoken. Het koffijhuis *Buono* heeft hetzelfde lot getroffen; deszelfs kastelein is gedood.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 27. Mei. Zoo ooit, dan heeft Z. M. de Koning zich gisteren en heden kunnen overtuigen van de gunstige wending, die de nieuwe orde van zaken op den volksgeest der hoofdstad heeft uitgewerkt. Ter gelegenheid dat gisteren voormiddag de schutterij en heden voormiddag het garnizoen van de stad door den Koning in oogenschouw werd genomen, was eene ontelbare menigte op den Dam zaamgevloeid, en bezette niet slechts de belendende straten, maar had in de daken der omliggende huizen en kerken bedekt. Schutterij, troepen en bevolking, allen waren met één geest van liefde bezield voor den Vorst; uit aller mond ging één kreet op: Leve de Koning! Het is jaren geleden, dat men hier ter stede zulk eene levendige uitdrukking van gehechtheid aan het Huis van Oranje heeft gezien. Het systeem van het behoud had de harten gesloten voor elke opwelling van nationale verkleefdheid aan onzen Koning. Maar naauwelijks is dat systeem van behoud door den Koning verworpen, of, ten spijt van den treurige toestand, welke de eerste handelsstad van het rijk drukt en pijnigt, de volksmenigte vertoont zich in een luid en blij gejubel, vergeet een oogenblik hare rampen, om den Koning te gelukwenschen, dat zijne vrijzinnig aangevangen hervorming de banden, die Nederland en Oranje verbinden, naauwer dan ooit heeft toegehaald.

Wij vertrouwen, dat de Koning daarin een spoorslag zal vinden, om op de ingetreden baan voort te gaan en onwrikbaar van zich af te stooten het mistrouwen, dat de behoudende partij dezer dagen niet heeft gezaaid bij Z. M. tegen de nieuwe orde van zaken te doen ontstaan. De Koning zal aan die inblazingen het oor niet leenen. De ontvangst door Amsterdams bevolking den Koning bereid, de liefde hem zoo hartelijk betoond strekt daarvoor ten waarborg. (*de Tyd.*)

DORDRECHT, den 28. Mei. Heden nacht omstreeks een ure is een felle brand uitgebarsten op het naburige volkrijke dorp Zwijndrecht; twaalf huizen, behalve de schuren en verdere bergplaatsen, zijn een prooi der vlammen geworden. De brand schijnt, naar men verneemt, het eerst ontdekt te zijn in het huis en smederij bewoond door *T. Vliegenthart*. Door dat nagenoeg alle gebouwen met rietendaken waren voorzien, sloeg de vlam al spoedig aan de belendende gebouwen over, zoodat alleen met inspanning van krachten, de gebouwen aan de overzijde bewaard zijn gebleven, doch sommige echter merkelijke schade leden; de brand deelde zich weldra mede aan de gebouwen staande aan de Kerkstraat. Betreurenswaardig is het verlies van twee menschen, welke in de vlammen zijn omgekomen, namelijk de huisvrouw van *Aart Los* en *Machiel van de Weg*; een ander persoon, *Jan van Halen*, is zwaar gekwetst geworden door het invallen van een der brandende gebouwen, alsmede de heer *W. Giezolff*, welke ook eenige kneuzingen heeft bekomen, daar hij een der huizen bewoonde tegenover de brandende gebouwen, alwaar het kantoor van den ontvanger was, van welk kantoor alles is in veiligheid gebragt. Door deze brand zijn een twintigtal huishoudens van huisvesting beroofd.

MIDDELBURG, den 29. Mei. Gisteren trok een gezelschap vrolijke gasten, die met eene banier waarop eene inscriptie te lezen was, een optogt scheen te doen, de aandacht van vele bewoners van dit eiland, vooral in de omstreken van Domburg: het waren eenige boekdrukkers- en boekbinders gezellen uit deze stad, die, vereenigd onder het zinnebeeld van *Lourens Coster*, een' landtogt deden, en zich met het zingen van vrolijke liederen, ook die op hun beroep toepasselijk waren, bij het heerlijk zomerweder, eene aangename uitspanning verschaften. Men hoorde hen met genoegen, onder anderen, de volgende coupletten zingen, door een hunner mede-broeders vervaardigd, (op de wijs van *God save the king*):

Komt, Broeders! heft eens aan, Wij zijn nu op de baan, Naar Domburgs strand! – Het is de Vriendschap, die Gepaard met Harmonie, Ons leidt aan hare hand Door 't lieflijk land.	Gelijk de zon haar glans Verspreidt aan 's Hemels trans En 't hart verheugt: Zoo spreidt ook *Costers* vond, Door heel het wereldrond, Door wetenschap, bij deugd, De reinste vreugd.
In *Lourens Costers* naam Zijn wij, als Broeders zaam, Van zorg bevrijd: De Drukkunst, onze taak, Gunt ons nu dit vermaak: Haar zij ons lied gewijd, Met dankbaarheid.	't Verhef dan blijde hem Ter eere, mijne stem! – Stemt met mij in: Dat de edle Drukkunst leef', En zij der wereld geef', Bij kennis, broedermin En menschenmin!!

HET HOTEL DER INVALIDEN.

(Vervolg van onze vorige.)

Maar weldra deze te levendige aandoening te boven komende, hernam de monarch zijn soldaten karakter, en zelf den arm opheffende, vroeg hij bardop:

– Mijne vrienden! geeft mij een glas.

Een lakei in koninklijke liverei in dien tijd werden de invaliden door de koninklijke liverei bediend bood hem een zilveren beker aan, en de maarschalk wilde hem wijn uit zijn eigen kelder schenken.

– Neen! neen! hernam de czaar, terwijl hij zachtkens de flesch, die de gouverneur hield, wegstiet, ik moet een beker gelijk aan dien dezer dapperen, en van hun wijn hebben.

Toen gaf een sergeant hem zijn tinnen beker. Peter vulde denzelven met eigene hand, vervolgens den beker boven zijn hoofd houdende, riep hij met een stentorstem uit:

– Kameraden, Peter van Rusland drinkt op uwe gezondheid!

En hij ledigde het glas in eens.

– Op de gezondheid van Peter! riepen alle invaliden te gelijk uit, en allen groetten hem, nadat zij gedronken hadden.

– Wijn! vroeg de czaar, terwijl hij zijn beker op nieuw naar den sergeant wendde, die denzelven hem gegeven had. Mijne vrienden! op de gezondheid van den koning, op de gezondheid van Frankrijk!

– Leve de koning! .... leve Frankrijk! herhaalden de invaliden.

– Vaarwel, oude kameraden, zeide de monarch in het heengaan, ik zal u niet vergeten.

Door zijn escorte gevolgd, bezocht de czaar alle deelen van het gebouw. Zijne schranderheid, zijn geest van ontleding, deden hem, beter dan de uitleggingen, die men zich haastte hem te geven, de noodzakelijkheid der dingen, die hem onder de oogen kwamen en de verbeteringen, voor welke ze vatbaar waren, begrijpen. Hij wilde alles zien: de slaapzalen, de kelders, de keukens, het ziekenhuis, de kerk, enz., tot het kerkhof toe, dat toen de gebouwen van het hotel omringde, en dat, sedert dien tijd, in wandelingen veranderd is. De czaar scheen zich te verwonderen over de orde en de netheid, die overal heerschte.

– Zoo God mij in het leven spaart, zeide hij tot den gouverneur, zal ik te St. Petersburg, het werk van Lodewijk XIV trachten na te volgen. Ik zal er een Hotel der Invaliden stichten. Het marmer, het hout en het ijzer zullen niet ontbreken, om de gebouwen op te rigten; maar mannen zoo als gij lieden, mijne heeren, zullen mij zonder twijfel ontbreken, om waardiglijk eene zoo edele inrigting te besturen. Evenwel, hernam hij met een zucht, kan ik dat alles beginnen, zonder te weten, wien ik na mij zal laten, om het te voleinden?

– God, sire, hernam de oude markies de Charnance, die de groote rijken beschermt, wanneer de groote mannen niet meer zijn.

De gouverneur had in het geheim last gegeven, om de invaliden te verzamelen, eer de czaar het hotel verliet. Nadat de keizer het geheele gebouw gezien had, voerde de heer de Belle-Isle hem op het plein, waar al deze oude soldaten in slagorde stonden geschaard. De czaar, over eene zoo spoedige vereeniging verwonderd, zeide glimlagchende:

– Waarlijk, men gaat in Frankrijk, en vooral hier, van verwondering in verwondering over, mijnheer de maarschalk. Wij, kinderen van het Noorden, zijn zoo schrander niet. Daarom benoem ik u kortweg tot ridder van St. Andries, en zal u, zoodra ik weder in mijne staten teruggekeerd ben, vijftig okshoofden wijn van Erivan zenden, ten gebruike van de infermerie van het hotel.

En nadat hij, de vaandels, die zich voor hem bogen, gegroet had, drukte Peter de hand des maarschalks, groette de soldaten op eene treffende wijze, en klom toen in het rijtuig, dat den markies de Charnance en den graaf de Saint-Florentin daar gebragt had, om naar het Hotel Lesdiguillères bij het tuighuis, waar hij woonde, terug te keeren; want voor ditmaal, ging hij nog niet naar Versailles.

Twee jaren daarna hield de keizer woord: volgens het register van het Hotel der Invaliden, kwamen vijftig okshoofden wijn van Erivan, den 14 September 1719 te Havre-de-Grace aan, van waar ze naar Parijs gezonden werden, en de 25. van dezelfde maand aan het hotel ontvangen werden.

1806

Op eenen heerlijken herfstavond, den 1. September 1806, steeg Napoleon te paard en verliet Saint-Cloud, dit zoo geliefkoosde verblijf, met het doel, om eenen kleinen wandelrid in de omstreken te maken. Slechts door den grootmaarschalk, den jager, den dienstdoenden aide-de-camp Rapp en een pikeur vergezeld, rigtte hij zich steeds in galop naar het bosch van Boulogne, dat hij weldra door was; maar, toen hij bij het hek van Passy geko-

INGEZONDEN STUKKEN.

Israelitische aangelegenheden. Antwoord aan den schrijver van een artikel, onder dezelfde benaming geplaatst in de *Vlissingsche Courant* 17 Mei 1848.

Mijnheer, Gij hebt ongelijk, groot ongelijk de Hoog WelEerwaarde en Zeer EdelGestrenge Hoofd Commissie tot de zaken der Israëliten bij een mormel dier te vergelijken; de jufvrouw slaapt immers niet; zij houdt geregeld algemeene vergaderingen, stelt daarbij de zaken uit en eet bij die gelegenheid taartjes bij de vleet; die algemeene vergaderingen houdt, de zaken uitstelt, en, tot bevordering van den vrijen handel en producten-vertier, taartjes met de vleet (la coté medicinale der commissie zou daarin nog altijd het meest uitmuntend blijven) is immers geen mormeldier. Wijders, mijnheer, behoordet gij tollerant te zijn en de religieuse overtuiging van de vrome leden der Hoofd commissie te eerbiedigen, op grond van welke zij het Israëlitische krankzinnigenhuis te Amsterdam aanbeveelt; aangezien de lijders binnen hetzelve de godsdienstwetten op het voedsel, de sabbathdagen en de ceremonien in het sterfuur kunnen naleven en waarnemen; de leden der hoofd commissie zijn nu eenmaal zoo nauwgezet op religieusiteit, zij zijn nu eenmaal op kascheros, sabbathviering en meer andere dingen gesteld, en ieder vogeltje zingt, of piept zoo als het gebekt is! Wij verwonderen ons slechts, dat regenten van het Amsterdamsche krankzinnigen gesticht juist de hoofd-commissie tot makelaarster kozen. Ook zien wij er volstrekt geen kwaad in, dat de minister van eeredienst zich met de statelijkheid en plegtigheid der Israëlitische begrafenissen inlaat; Z. E. behoeft even daarom geen bemoeijal te zijn; mogt hij een begin te maken, met de kakelbonte volkshoopen te weren, die onze begrafenissen bemoeijelijken, hij zou er eene weldaad mede verrigten. U. E. zegt dat de hoofd commissie de beide punten in behandeling neemt, geenszins wegens belang, nut of noodzakelijkheid, maar alleen om den draad van het initiatief op te vatten en te toonen dat zij q q. nog niet dood en begraven is, gij ergert u daarover, en wij vinden dat zeer natuurlijk; die niets te doen heeft, schaft zich iets te doen; zoo is het, zoo was het altijd en zoo zal het wel altijd blijven; men kan oezwaarlijk altijd vergadering houden, de zaken uitstellen en taartjes eten bij de vleet! Het pauperismus behoort, naar onze wijze van zien, niet tot den verheven werkkring der hoofd-commissie; men moet billijk zijn mijnheer; dat bestuurslighaam heeft sedert meer dan drieendertig jaar geen ijver en zorg gespaard om een hoorn van verlichting en beschaving over deszelfs geloofsgenooten uit te storten, waarvoor ieder, dien het hart op de regte plaats staat, dankbaar en erkentelijk behoorde te zijn: verlangt men nu van de hoofd-commissie dat zij, bij zoo veel tobben en zwoegen, ook het pauperismus ter harte neemt, dan wordt men onbescheiden, dan vergt men te veel, dan zou men den nu reeds zoo loodzwaren last geheel ondragelijk maken, en wat zou er het gevolg van zijn? men zou, met leedzijn, en tot eene onherstelbare grief voor geheel Israël, ondervinden, dat de hoofd-commissie dien last van de schouderen wentelde en het berouw zou te laat komen. Laten wij dus bescheiden zijn en, zoo als gij zelf zegt, Cesar gevende wat des Cesars is, geene onschatbare weldaden met voeten treden en bitteren ondank vergelden! Als wijders de zaken der eeredienst en die der armen op een exceptioneel terrein zijn gebragt, dan schijnt wel daarbij het Gassidesche grondbeginsel tot rigtsnoer genomen te zijn, dat altijd het systeem van isolismus blijft huldigen; dat systeem schijnt nu en dan bij de hoofd-commissie invloed uit te oefenen, en de gevolgen, zoo als b. v. het exceptionele, koninklijke armbesluit van Junij 1818 en de exceptionele armenverordeningen van December 1838, roemrijker nagedachtenis, en meer andere zaken zijn niet aan de hoofd commissie toe te schrijven, maar wel aan het Gassidesche systeem dat ontzien moet worden, omdat het omnipotentis en voordeelen oplevert; daarenboven moet men iedereen en voornamelijk zijnen vrienden, magen en naastbestaanden ten gevalle leven. Gij ontboezemt den opbruischenden wensch, dat de hand verdorre die zich zoo heiligschennend aan zulke dierbare belangen vergrijpt! Geen nood mijngoede heer; hoe vele handen zouden niet reeds verdroogd en verdord zijn, indien het alle waren, die zich aan dierbare belangen vergrijpen! Daarenboven zoo lang, vette tractementen, en ordelinten te ontvangen en te verkrijgen en taartjes bij de vergadering te grijpen zijn, blijven de handen rein, onschuldig en ledig (neen leedig) en bruikbaar bovendien. Nu spreekt gij van valsche en ondergeschovene stukken die in onze kerkelijke verordeningen zouden zijn opgenomen; waarom werpt gij de schuld daarvan niet klaar en duidelijk op wijlen den secretaris en adviseur JANSEN, die er de schuld wezenlijk van draagt; wij zijn echter van de valschheid dezer verordeningen niet overtuigd, ja twijfelen bijna aan het bestaan derzelve, dewijl men onlangs een besluit van Z. M. den Koning een opvolgend nummer gaf, en men gewis *zoo onbeschaamd niet had durven zijn*, 's Konings beschikking tot achtervolgster van valsche instrumenten te bestemmen. Van het aanranden van het jus in sacra, dat gij den minister ten laste legt, wachten wij nadere explicatie; het is ons overigens niet onbekend dat Z. E. de minister VAN PALLANDT de ruiter van het stokpaard in Joodsche zaken, wanneer wij ons niet bedriegen in 1837, eene heelkundige uitspraak heeft gedaan, waarbij hij zeer naïf in de considerans zegt: dat hardhoorigheid geene doofheid is; maar de hier bedoelde hardhoorigheid was geene godsdienstige maar wel eene administrative hardhoorigheid die regtstreeks onder de attributen van het ministerie VAN PALLANDT viel, het ministerie tijdgenoot van binnenlandsche zaken VAN DOORN, zou geene zwarigheid er in gevonden hebben te verklaren, dat bijziendheid geene blindheid — stamelen geene stomheid is enz. Gij zult het ons ten goede duiden mijnheer, dat wij ons als advokaat der HoogEerwaarde en ZeerWelEdele Gestrenge hoofd-commissie opwerpen; wij mogen niet lijden dat men haar verguisd; wij beminnen de hoofd commissie en achten haar als een *circa* zevengesternte, dat, zooals vader HOMERUS zulks reeds leeraart, altijd op een en dezelfde plaats blijft staan. Wij zijn bijna ten einde Toen wij uwe vermaning aan de hoofd-commissie lazen om het seminarium te ontbinden werden wij van een killen schrik bevangen, wij dachten dadelijk daarna de vermaning aan de hoofd commissie te lezen, dat zij ook voor hare eigene ontbinding zorg dragen zou; en ach en wee! en wee en ach! als dit eens gebeurde, dan zou Israël zonder opperheer en hoofdbestuur zijn, en welke wrange vruchten zou die opperheerloosheid en die hoofd-bestuurloosheid niet opleveren! Wie zou de verschillen van Oosterhout en Beijerland slechten! Wij kunnen u ook dat ontbinden van het seminarium onmogelijk toegeven; waar zou het met de Talmudische letterkunde henen indien deze broei- en bakermat aan ontbinding wierd prijsgegeven? de Talmudische wijsheid heeft geheel de wereld verlicht; die zon heeft evenzeer den *Indostan* als het Katwijker strand, *Babel* zoowel als *Haarlem* met zijne stralen gekoesterd en gekwikt, hij zal nimmer ondergaan, en 's lands middelen worden er zeer wel aan besteed. Wij gelooven dat de gemeenten bijlange na nog niet mondig genoeg zijn om de vrije keuze van rabbijnen aan dezelve over te laten; neen mijnheer, om tot het voortdurend bezit van een goeden leeraar te geraken, is het noodig dat eenige leden der hoofd-commissie *intrigeren*, *cabaleren*, *circuleren*, dat zij de leden der kiesvergadering *instigeren*, dat de minister blijve *dirigeren*; voor de volgende geslachten kan de orde der dingen veranderd worden, wij zijn nog niet tot de vereische hoogte geklommen om goed van kwaad te onderscheiden en even daarom vermeenen wij dat de hoofdcommissie niets dan kwade zijden heeft. Van de eeredienst mijnheer schijnt gij weinig bezef te hebben; als de voorzanger bij dezelve eene ondergeschikte rol te vervullen heeft en geene hoofdrol, wat zal er dan met al de heilige pijoetim worden uitgerigt, die zoo vele mannen, van den heiligen geest bezield, voor ons geschreven hebben, wel is waar dat een legio onzer geleerden en wijzen zich vijandig tegen deze poesien in de bresse stellen en ze voor abrakadabra en heiligschennend verklaren; maar wij begrijpen eigenlijk hunne woorden niet, zij schreven al te maal zoo als ARISTOTELES schreef, onverstaanbaar, ofschoon hun schrijven zeer duidelijk is; zij meenen het anders dan zij het zeggen; wat de hulpmiddelen voor de armoede betreft, hierin vergist gij u wel het allermeest, zij kan door niets dan Groenlandsvaarders vol ducaten verholpen worden. En hiermede raden wij u voortaan de rust en de spijsvertering der commissie niet meer te stooren, den hoogen dank te aanbidigen die zij inboezemt; voor de kerkelijke magt neder te knielen die zij uitoefent, hulde toe te brengen aan haren ijver, goeden wil, trouw, eerlijkheid en welmeenendheid en daarmede Gode aanbevolen. Amen."

Historiele herinneringen.

Wanneer wij eenigzins bekend zijn met de schriften van den vrijzinnigen KEMPER is er zoo veel belangrijks in onze, door politieke driften beroerde tijden, aantevoeren, dat slechts eene bloote verwijziging naar dezelve eene noodzakelijke behoefte tot onze inwendige rust wordt.

Zijne staatkundige verhandelingen verdienen wel te worden geraadpleegd en betracht, zij staan in een tastbaar verband met VAN DER PALM's gedenkstuk *Nederlands Herstelling*. Men ziet reeds bij het einde der omwenteling in 1814 hoedanig KEMPER omtrent den gevestigden nieuwen Nederlandschen staat gedacht heeft; tot geene geringe wederspraak van hetgeen de mannen van behoud altijd hebben voorgewend.

Oude pretensien van eene verreguande Nederlandsche aristocratie: Ziedaar het bederf onzer grondwet, de eeuwigdurende opgeworpene twistappel in ons verdeeld vaderland.

Het zijn dergelijke beschouwingen, welke vooral nu te stade komen.

Omtrent de regerings-vorm drukt KEMPER zich eigenaardig uit:

Dat eene persoonlijke verkleefdheid altijd meerder met de zinnelijke menschelijke natuur overeenkomt dan gehechtheid aan afgetrokkene denkbeelden en collegien, waardoor persoonlijke dankbaarheid en liefde aan eenen dierbaren Vorst zoo geroedelijk wordt toegebragt.

Voorts zijn het vooral gulden lessen voor onze hooge lands-vergadering waarin eenmaal een KEMPER sprak zoo als nog niemand gesproken heeft.

Hij waarschuwt om bij hooge staats-aangelegenheden den geest der partijschap in 's lands vergadering niet in te voeren, en haar te achtbaar te beschouwen om derzelve als een speelveld der ijdelheid te bezigen, of om door eene hooghartige eigenlievende meening door te dringen, het geluk des ganschen volks in de waagschaal te stellen.

Dit alles noemt KEMPER jammerlijke dwaling van het verstand. Mogten er altijd vele dankbare leerlingen van KEMPER in de staten-vergadering gevonden worden, welke in zijne geest het woord voeren en de les van hunnen » meester niet willen vergeten, dat niets onverantwoor» delijker, kleingeestiger en ongerijmder is dan ge» wigtige belangen en gebeurtenissen in den verblin» denden spiegel van partijdigheid te beschouwen."

Bij de herstelling van koning FERDINAND van Spanje in 1812. (Volgens MÜLLER Alg. Geschiedenis) werd zijne majesteit door zeker kardinaal aldus aangesproken:

» De natie had door uwen val in den afgrond » kunnen zinken: haar eigen moed heeft haar gered.

» De natie, die nog staan bleef te midden der puin» hoopen kon haren dappersten veldheer of bekwaam» sten overheidspersoon tot haar opperhoofd hebben ver» kozen, zij was haren eed getrouw, en zette u de » kroon weder op, die u ontvallen was, en die zij, zon» der uw toedoen voor u heeft gewonnen."

Men verhaalt verder dat de koning over deze korte en bondige taal niet zeer gesticht was.

Wanneer in onze wonderlijke dagen de keizer van Oostenrijk weder naar zijnen rijks-zetel terugkeert en in de nieuwe levens-verzekering voor vorsten deel neemt, ware zoodanige gewijzigde welkomst-groete niet ongepast.

Immers het was niet keizerlijk uit eigene beweging het landsbestuur over te laten aan de *ministers ad interim des keizers.*

Koningen verdwijnen uit harde noodzaak; welk een slecht voorbeeld geeft nu een keizer!!

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN

VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

VLISSINGEN en BRESKENS.

JUNIJ 1848.

Van Vlissingen.			Van Breskens.		
Donderdag	1,	vm. 11,30 ure.	Donderdag	1,	nm. 12,30 ur.
Vrijdag	2,	nm. 12 «	Vrijdag	2,	« 1 «
Zaturdag	3,	*niet varen.* «	Zaturdag	3,	*niet varen.* «
Zondag	4,	nm. 1,30 «	Zondag	4,	nm. 2,30 «
Maandag	5,	« 2,30 «	Maandag	5,	« 3,30 «
Dingsdag	6,	« 3 «	Dingsdag	6,	« 4 «
Woensdag	7,	« 4 «	Woensdag	7,	« 5 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Mei. Sedert den 27. dezer is van deze reede naar zee gezeild.

Little Britton, W. Peuholt, suiker, Genua.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

mer was, gaf hij, in plaats van terug te keeren, zich aan eene dier grillen over, waarvan hij vaak het voorbeeld gaf, sloeg de linkerzijde in, en volgde den boschweg, die naar de Porte-Meublot voert. Daar hield hij een oogenblik stil, en zich tot Rapp wendende, die aan zijne linkerzijde, volgens zijne betrekking stond, zeide hij:

– Zoo wij tot aan de ronde spits van de Etoile gingen, om te zien, hoe ver ze met den Arc de Triomphe zijn? Wat denkt gij er van?

– Ik denk, sire, dat Uwe Majesteit het er niet lang zal uithouden.

– En waarom niet, mijnheer?

– Omdat het nog klaarlichten dag is, en dat Uwe Majesteit, zoodra zij er aangekomen is, herkend en omringd zal worden.

– Herkend! hernam Napoleon, en door wien! Heb ik mijn overjas niet aan? Ik ben in burgerkleeren! Gij en de anderen zijt het, die mij zult doen herkennen, voegde hij er bij; terwijl hij een blik op den maarschalk wierp, die met zijnen zakdoek, de rijke, met stof bedekte broderiën van zijn uniform, afklopte.

– Maar, sire, hernam de aide-de-camp, op dit uur hebben de Parijzenaars de gewoonte, in het bosch van Boulogne te gaan wandelen. Als Uwe Majesteit eens herkend is, kan zij noch op haar gemak, wat ze wil bezigtigen, zien, noch zelfs zich van de nieuwsgierige menigte, die haar zal omringen, ontdoen. Zij heeft geen escorte willen nemen.

En deze laatste woorden waren door den aide-decamp bijna op eenen verwijtenden toon uitgesproken.

– Kom, kom, brom niet, gij hebt gelijk! maar het komt er niet op aan, wij kunnen altijd om den Arc de Triomphe heen rijden, zonder er te blijven staan; wij zullen daar maar op wachten, tot dat wij er onder doorgaan . . . . . Wat later! voegde hij er grimlagchende bij.

Vervolgens zich tot den grootmaarschalk keerende:

– Duroc, gij kunt naar Saint-Cloud terug keeren, ik zal spoedig daar bij u komen. Neem Guérin met u mede.

En bemerkende, dat de page, verheugd dit toertje mede te mogen maken, zich gereed maakte, hem te volgen, zeide hij op een schalkschen toon:

– Mijnheer, ik heb u ook niet noodig; volg den grootmaarschalk en ga studeren.

Deze keerde zijn paard droevig om, en reed Duroc na, die hem voor was De keizer reed, door Rapp vergezeld de laan van Neuillij in. Eenige minuten daarna, vlogen beiden, in vollen galop, de linkerzijde van de stellaadje van het monument, dat nog in zijne geboorte was, voorbij, tot groote verwondering der verschrikte wandelaren en der niet minder geërgerde ruiters, om een generaal en een burger zulk eene vaart aan hunne paarden, in eene zoo bezochte wandelplaats te doen geven.

Aan de barrière de l' Etoile gekomen, verzachtte Napoleon zijnen rid, en volgde de groote laan der Champs-Elisées; vervolgens regts omkeerende, was hij spoedig aan de kaai Belly. Voor het Hôtel der Invaliden gekomen, hield hij zijn paard stil en bleef een oogenblik in de beschouwing verzonken, van het door Lodewijk XIV geschapene werk. De dag verdween reeds, de laatste stralen der stervende zon vielen op het koepeldak van het gebouw, dat zich hoog en van goud schitterende, te midden der sombere daken van het hotel verhief.

– Dat is heerlijk! dat is heerlijk! herhaalde hij verscheidene malen. Lodewijk XIV was waarlijk een groot koning! Vervolgens zich tot Rapp wendende, die ook hetzelfde gevoel van bewondering scheen te ondervinden, vroeg hij hem:

– Hebt gij nooit tot aan den lantaarn, dien gij daar boven aan de spits ziet, gewenscht te klimmen?

– Neen, sire; de maarschalk Serrurier heeft mij wel voorgeslagen; maar ik heb geweigerd.

En waarom? Gij zijt toch geen bloodaard?

– Dat zou ik meenen, sire; maar ik weet niet... in die soort van kooi zittende, kan het hoofd draaijen, en......

– Welnu! ik zou er ook niet heen klimmen; niet uit voorzigtigheid; maar wijl ik, van dit punt af, mijne soldaten te klein vrees te vinden.

– Te meer, omdat Uwe Majesteit ze op effen grond reeds niet al te groot vindt, hernam hij grimlagchende.

– Ik wil eens gaan zien, hoe ze het van daag maken, hernam de keizer, zonder te doen blijken, dat hij naar het antwoord van den aide-de-camp geluisterd had, maar ik wil er alleen en buiten weten des maarschalks heen gaan. Verzel mij tot daar, gij zult mijn paard bewaren, ik zal er slechts een oogenblik blijven.

En Napoleon hernam zijn loop. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.